

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibvs, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodière

Complectens Sanctos Mensivm || Ianvarii Et Febrvarii

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1576-

VD16 S 10258

De S. Euphrosyne virgine.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77365](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77365)

DE S. EUPHROSYNE VIRGINE.
 VITA S. EUPHROSYNES ALEXANDRINAE,
 AVTHORE SIMEONE METAPHRASTE.

VM Romanorum scepra Theodosius Archadij filius re-
 geret, vir quidam, nomine Paphnutius, cognoscebatur in
 magna ciuitate Alexandrina, diuitijs quidem locuples,
 sed multo magis virtutis diuitijs, & animi nobilitate splē-
 didus ac præclarus. Is matrimonio erat coniunctus mu-
 lieri virtutis studiosæ, & quæ magna erat in Deum pietate,
 adeo vt esset hoc re vera minimè fallax coniugiū, & quod
 benevolentia vtrinque tenebatur. Hanc filios non habentem
 cū videret maritus, angebatur animo. Quid ni enim?
 Nam quicumque iunctus est matrimonio, hoc principa-
 liter cupit, se filiorum esse patrem. Querebat ergo inue-
 nire rationem, qua ab hac liberaretur molestia: & cū rem vitæ suæ sociæ rectè com-
 municasset, consulebat vt confugeret ad eum, qui potest omnia. Quocirca illa qui-
 dem vacans ieiunijs & precibus, Annam imitabatur, & ea, quæ illa, loquebatur: Ado-
 nai, dicens, Domine Eloi Sabaoth, si adspiciens adspexeris super ancillam tuam, &
 dederis mihi filium ex vtero meo, offeram tibi Deo, qui es daturus. Ille autem sacra-
 obibat monasteria, eos, qui in ipsis exercebantur, prouocans ad Deo supplicandum.

IANUAR. 1.
 Quidam eā
 habent 11.
 Februar.

Porro autem cū audisset in quodam sacro monasterio esse senem, cui magna
 vitæ puritas conciliabat apud Deum fidutiam, eum adiens Paphnutius, cū, quæ
 conueniebat, esset collocutus, deinde eum rogauit deijs, quæ erant proposita: Ad-
 spice, dicens, ad me, pater, & vide meam humilitatem, & luce tuarum orationū dis-
 cure nubem mœroris, quæ me premit. Est enim iam longum tempus, ex quo ver-
 sans cum vxore, quæ est æquè, atquè ego, iuuenis, & molestiarum matrimonij parti-
 ceptus, ijs quæ sunt ex eo, bonis, si matrimonij bonum est liberorum susceptio, sum pri-
 uatus miserabiliter: & propterea quod caream liberis, totius premor animi ægritu-
 dine, si nihil aliud, probra non ferens vicinorum, qui me irridentes, tanquàm steri-
 lem & infertilem conuicijs appetunt. Hæc ille quidem dicebat cum lachrymis, præ-
 hensans pedes sacrosancti illius senis. Ille autem (sunt enim misericordes, qui virtuti
 & Deo dant operam) verbis flebat Paphnutij, & se totum cōfert ad orationem. Iu-
 sti itaque oratio, operante apud Deum vi eorum, quæ ipsum ad hoc prouocabāt, iei-
 unijs & precibus, & communicatione ac benignitate in pauperes, fuit exaudita ab
 eo, qui audit preces eorum, qui ipsum inuocant in veritate: & Paphnutio nascitur
 filiola, quæ ab infantia præ se ferebat eximiam corporis pulchritudinem: quæ etiam
 vti quæ subindicabat elegantem & scitum, qui in ea postea fuit, animum: & protinūs
 quidem soluit matris filiorum egestatem, soluit autem patris quoquè tristitiam. Vt
 ergo ei etiam esset nomen conueniens illi rei, quam erant assecuti, eam protinūs no-
 minant Euphrosynen, hoc est, lætitiā.

Euphrosyne
 parentes iei-
 unijs &
 precibus eā
 impetrant
 à Deo.
 1. Reg. 1.

Psal. 144.

Hanc ergo Paphnutius, cū esset fidei fructus, alebat potius virtute, quàm ijs, quæ
 carnem pinguefaciunt: & ijs, quæ stant ac manent, magis quàm ijs, quæ efflorescūt,
 persuadet animum adhibere, & animæ curam gerere, rei immortalis, magis quàm ei-
 us, quod citò marcescit, docebat corporis. Ipsaque adspiciens ad virtutem parentū,
 & ab illorum probitate animum non habens discrepātem, crescebat, vt corpore, ita
 etiam animæ pulchritudine. Erat ei iam annus duodecimus, & mater è vitā præsentī
 excesserat. Filia autē sic formata, & ei etate procedente virtutem magis habens acce-
 dentem, desiderabat verū spōsum, & quam ille diligit, curam gerebat animæ pulchri-
 tudinis. Qui autem attendebant res solas corporeas, & spectabant illius formam cor-
 poris, & rectè sciebant, quàm esset nobililoco nata, octauumdecimum iam annum
 agentem, patrem conuenientes, petebant in matrimonium. Is autem, cū nō posset
 eorum postulata repellere, vni, qui præstabat omnibus, opibus, gloria & virtute, de-
 spondet puellam, consilium capiens eius virtute longè indignissimum, vt qui nō ad-
 spexerit ad filia suæ statum, & illius in Deū pietatem, nec quod tota euassisset Deo fa-
 miliaris, ei quæ soli placere, & eius esse sponsa perpetuè esset meditata. Horum ergo ille
 nihil reputans, parabat nuptias filię minimè conuenientes. Sed zelans zelauit Domi-
 nus

Euphrosy-
 na nata,
 optimè
 educatur.

Desponde-
 tur viro
 Euphrosy-
 ne.

nus eius verus sponsus, & abripit quidem à matrimonio, & ijs, quæ consequuntur matrimonium, vt procedens ostendet oratio: eam autem ad vitam compellit præstantiorem, quæ eam ipsi coniungebat per multam puritatem.

Nam cum pater quidem hoc cepisset consilium, non esset autem illa tuta, si non senis prius precum particeps, quarum ipsa erat fructus, sic veniret ad nuptias, benedictionis gratia ad magnum illum senem venit cum parente. Deinde cum illius audisset sermones, & Monachorum tunc primum vidisset statum, sæpè dixit: Beati, qui hoc vitæ genus propter Christum suscipiunt. Ille autem cum animi perspicacibus oculis, quid puella vellet, esset contemplatus, preces quoque fudit eius desiderio conuenientes: Deus, ô filia, dicens, faciat quod sit tuæ animæ futurum conducibile, & in eius timore confirmet, & dignam censeat bonis paratis ijs, qui ipsi placuerunt. Cum hæc dixisset, & sic ei esset precatus, illius animæ duplicem immittit erga Deum amorem, & vehementius accendit eam, quæ inerat, pietatem. Domum ergo reuertens, rursus dicebat: Beati, qui suscipiunt vitæ genus monasticum, quoniam & hinc sic viuunt, vt parum aut nihil ab Angelis differant: & postquam hinc excesserint, vita fruuntur æterna.

Vitæ monasticæ encomium.

S. Euphrosina virtutis cilicio.

Cum domum autem venisset, negligebat quidem cultum corporis, adeo vt nec aqua quidem frigida faciem lauaret: lachrymis autem & ieiunijs, animam lætificabat speciem. Torques autem, in aures, & monilia, & aurum, quod manus exornabat, traducebatur ad ornatum animæ, suppeditatum pauperibus. Non erat ei curæ mollis vestis, sed illius loco ei curæ erat induere cilicium. Ex æqualibus non ijs omnino delectabatur, quæ loquebantur ad voluptatem: sed cum ijs, quæ sibi similem habebant in Deum amorem, semper lubenter versabatur. Aniles autem nugæ, & vanos mulierum sermones, ne summas quidem suas aures sinebat tangere. Erat verò hoc quoque ei studio, cum ijs, qui illic versabantur monachis, quicquid pia aliqua de causa ad patrem accedebant, differere, & ab illis diuina discere.

Matth. 10.

Lucæ 12.

Lucæ 9.

Induit habitum monasticum.

Non multum intercessit temporis, & pater accersitus venit in monasterium, vbi erat ille magnus, simul cum monachis peracturus memoriam illius, qui extruxerat monasterium. Cum illic ergo tres totos dies mansisset in monasterio pater eius secundum carnem, Euphrosyne accepta occasione, & accersito quodam monacho ex monasterijs Scetis, qui tunc diuina prouidentia venerat Alexandriam, (erat autem is magnus virtute) ei suum communicat consilium. Ille autem: Audisti, inquit, ipsa quoque, cum sis pia in Deum, quantum possum videre, & versata in doctrina diuina, quenam Saluator dicit in Euangelijs, quod qui patrem aut matrem honorat plusquam ipsum, ipso indignus efficitur. Hac vtens doctrina, & hac sententia tuum erigens animum, quod statuisti, cito velis effectum reddere: & ignem in corde suscipiens eius, quicum misit in terram, vide ne focordia & mora eum extinguas: sed quam primum ad finem deducas id quod animo agitas. Nemo enim mittens manum ad aratrum, (vt diuina dicit scriptura) & retrò conuersus, est aptus regno cælorum. Hæc cum audiisset à senæ, eius verbis parèt protinus, & ab eo petit, vt monasticum consequatur habitum. Ille autem prompto & alacri animo impleuit, quod petebatur. Et cum statim preces consuetas, & quicquid erat in more positum, impleuisset, monastico eam induit habitu. Et cum precatus esset ei finem scopo conuenientem, in suum reuertitur monasterium.

Postquam autem pius ille senex recessisset, considerabat apud se Euphrosyne, quomodo, & vbi sibi datum ad mercaturam exerceret talentum, maximè cum sciret patrem sibi fore impedimento ad id, quod desiderabat. Cum ergo quæsiuisset modum, per quem posset omnino latere & benevolentiam patris, & sponsi amorem, statuit quidem vestem exuere muliebrem, virilem autem induere. Et quoniam sciebat eos, qui ipsam erant persecuturi tanquam foeminam, esse scrutaturos in monasterijs mulierum, statuit se ipsam collocare in numero monachorum. Hoc autem consilium capiens, nocte quadam exiit quidem suam vestem, & simul cum tunica etiam muliebrem exiit imbecillitatem: induit autem vestem salutarem, & quam primum transmutatur in virilem habitum. Deinde cum latuisset ancillarum multitudinem, & ipsos parentis oculos, & ædes despexisset præclaras ac magnificas, Christi crucem tollens, protinus abiit, volens se dignam reddere eo, quod desiderabat. & venit ad illud monasterium

rium

rium, cui præerat senex, cuius precum fuerat fructus. Et cum venisset in conspectum Præfecti monasterij, interrogata fuit, quisnam esset, & vnde, & quana de causa ad eum accessisset. Illa autem dixit, se vocari quidem Smaragdum, esse autem ex aula Imperatoris. (Sic enim dicebat volens latere) reliquisse verò omnia, vt infida & inutilia, ac desiderasse vitam monachorum: & ex vrbe quidem fugisse regia, vt quæ esset plena tumultibus, & quòd amicorum & familiarium nollet vexari congressione, & ab eis interrumpi suum quietis desiderium: cum autem de istorum sanctitate monachorum multa audiisset, eò venisse, si quo pacto digna haberetur referri in eorum numerum.

Lætatus est virille, & verbis & morum modestia admirandus, & Eccè monasteriū, inquit, fili, si tibi placet referri in numerum fratru, nemo est prohibiturus. Sed quoniam es ætate adhuc iuuenis, & statū monastici nondum perfectam cepisti experientiam, oportet te esse sub magistro, & ab eo discere vitæ perfectionē. Illa autem, Hoc quoque mihi est cordi, & volo non vnum solū, si viderur, sed multos etiam habere, qui ad virtutem me sint instituturi. Sic ea, cum tanquam solidum & validum fundamentum, seni prius iecisset obedientiam, traditur Agapio monacho, qui & in rebus diuini erat eruditus, & processerat ad summam impatibilitatem: & ab eo, vt dicam sicut diuinus David, diurno fingitur figmento, & componitur ad vitam piam ac religiosam. Verumenimuerò qui nobis inuidit ab initio, & gloriatur se totum orbem terræ, tanquam nidum, compræhensurum, non ferebat, videns mulierem callidos suos laqueos superuolantem, & tanquam columbam spiritum ferri sublimē. Sed agebatur videns tam prudens consilium, & quòd irā se ad latēdum instruxerat: & egre ferebat videre suas artes eludi à iuuenili corpore, eoque muliebri. Aliquando quidem certè eius in Deum curam ac meditationem studebat auellere, parentum accendens desiderium: aliquando autem diuitiarum, gloriæq; & sponsi memoria conabatur eius emollire spiritus. Præterea ei in memoriam reuocabat consuetudinem familiarium & æqualium. Sed cum omni ex parte eam aggrediretur, & ei immitteret tentationē, repellebatur. Quid ergò facit? Se aliorum oculis dispertijt, & eos sauciavit telis eius pulchritudinis. Illi autem cum non possent continere vehementem cupiditatem: scirent autem non esse tutum celare morbum, rem Præfecto aperiunt: & triumphant de bello, quod illatum fuerat à maligno. Et hoc fit eis quidē mali remissio, illi autem maius incrementum ad perfectionem virtutis. Monasterij enim Præfectus eis conuenientia dat morbi medicamenta: illiverò nihil scienti eorum, quæ facta fuerant: Volo te, inquit, o fili, seorsum degere in cella aliqua, in qua traditam tibi seruās regulam, neque villos illic admittes, neque omninò egredieris, neque te vllis præbebis ad colloquendum. Solus autem, quæ tibi erunt vsui, subministrabit Agapius. Dixit, & statim præcipit Agapio, vt Smaragdi, quam oportet, curam gerat, non solū in spiritalibus, sed etiam in ijs, quæ ad corpus pertinent, quoad eius fieri poterit, vt nullā re necessaria indigeat. Itaque beata illa, vt ei erat gratum, liberata à molestijs, in Christum magis auxit amorem, laboribus quidem addens labores, ieiunijs autem ieiunium, & prioribus vigilijs adiūgens maiorem aduersus somnum decertationem; ad eò vt & ipse videns miraretur Agapius, & hæc alijs manifesta redderet. Sed hæc quidem postea.

Quæ autem prætermisimus dicere, nunc recenseamus. Cum eius pater tandē domi non adesse charissimam filiam cognouisset, primū quidem adductis famulis & ancillis, rogabat quid hoc esset, & sciscitabatur, ad quemnam ex cognatis aut familiaribus profecta esset filia. Cum autem ij quidem dixissent, eam vespere, postquam vt cōsueuerat, ostiū clausisset cubiculi, in lecto dormisse: manē autem, ea non procedente, eos esse ingressos, & inuenisse vacuum eius lectum & domū, arbitrabatur eam abiisse ad spōsum: & ad eum mittēs, rogauit, an ad ipsum venisset Euphrosyne. Postquæ autem ipse quoq; sponsus, qui nihil acceperat eorum, quæ acciderant, repētino nuncio perturbatus ad eum accessit, inuenit Paphnutium victum à paternis visceribus, barbamque vellentem, & genas lacerantem vnguibus, & miserabiliter dicentem: Quò profecta es filia? Cur me tuum parentem, lugentem & tristem reliquisti? Non te ad hanc spem alebam, sed vt haberem baculum senectutis, & solatium imbecillitatis. Hei mihi, filia, quomodò feram tuī orbitatem? Quomodò patiar solitudinem, cum in

Virorū per
tit monā
sterium.

Obedientiæ
laus.

Demon
impugnat
S. Euphro
synen.

Laboribus,
ieiunijs, &
vigilijs stu
det Euphro
synen.

Eius discet
su cruciatur
Paphnutis
us.

Item spon-
sus.
in te sola spem defixissem? Non est mihi amplius vllus filius, vt ad eum adspiciam, & quem propter te capio, doloris ex eo inueniam solatium. Nihilo minùs dolebat, q̄ pater, sponsus, & contendebat cum illius lamentationibus, præter spem tali bono frustratus. Consulebat tamen, vt viriliorem susciperent cogitationem, & missis lamentationibus, surgerent ad eam quærendam. Mittunt ergò quamprimùm in omnē partem, qui illam scrutarentur: & proficiscuntur equites in Libyam, & Aegyptum, & ipsam Palæstinam. Portæ præoccupantur ciuitatum, occupantur portus, viæ, triuia, & si quid erat, quod latebat, & poterat celare. Sed Dei agna, q̄ ab ipso celabatur, non poterat capi ab ijs, qui eam cupiebant capere. Quomodò enim, cum ille nollet?

Paphnutius
à monachis
perit, vt
preces Deo
pro illa of-
ferant.
Omni ergò ex parte dubius erat & perplexus Paphnutius, nō habēs, qui eum consolaretur: nam & domus lamētationibus plena erat & fletibus, & quicquid ei occurrebat spectandum, ducebat ad maiorem mali reminiscētiā. Siue enim vestis eius, seu ornamentum aliquod, aut aliquid aliud fortè videretur præfens, id erat occasio fletuum, & illud imponens oculis, & cum maximo versans desiderio, humectabat lachrymis. Mœrore ergò omni ex parte appetitus, & non valens medicamentum inuenire ad solatium, statuit rursus venire ad magnum illum senem, per quē dignus erat habitus vocari eius pater, & narrare quod euenerat. Sic enim statuebat, q̄ qui eam, quæ non erat, potuerat suis præbere precibus, is eam latentem poterit reddere manifestam. Venit itaque ad eum, & ad illius pedes pròcidens: Hei mihi, O pater, clamanit: Perdidi fructum tuarum orationum, & sum orbis liberis, qui per te pulchrā habebam prole. Inuidia alicuius dæmonis periit Euphrosyne domus meæ lætitiā: perijt præter spem, nullo sciente ex domesticis, vbi sit, vel quonam sit profecta. Te ergò mihi paululū concede, & eos, qui sunt tecum: & huic rei vacans aliquantulū, pete ab eo, qui à pijs colitur, vt mihi significet, vbinam sit lux meorū oculorum. Flexus itaq; senex, & animo perturbatus, cum Paphnutij lachrymis esset illachrymatus, accersit omnem fraternitatem, & eorum, quę Paphnutio acciderant, proponit narrationem: iubetque, vt totam hebdomadā se ieiunio dedant & orationi, si fortè alicui apparuerit, vbinam terrarum lateat Euphrosyne.

Abbas cum
consolatur
Hoc tamen factò, ad nihilum redibant eorum preces. Resistebant enim illius orationes, petētis vt ignoraretur. Statuebat nanq; Deus sincere illū potius parū lugere, q̄ ipsum liberans à dolore, dolore magis afficere animam, quæ & naturæ, & paternæ beneuolentiæ propter ipsum nullam duxit rationē, & alioqui, nē retardaret & impediret virtutem, qua nihil est præstātius. Cū hæc irā cōtigissent, dicit senex Paphnutio: Nē sis tristis, O fili Paphnuti, neque vt quispiam ex infidelibus, & qui hac vita omnia metiuntur, nihil autem possunt amplius cogitare, pusillo & abiecto animo desceas recessum tuę filię. Crede autē mihi seni, hanc pio & religioso scopo esse progressam: aliās enim nos non celāset, quod factum est, Dominus. Age ergò ipsi gratias, & venerare dispensationem, quę sit, vt ei videtur: & videbis quidem ipsam paulò post etiā in hac vita, si hoc conducit vtriusq;: sin minùs, postq̄ quidem certè ex hac vita excefferitis, diuina tabernacula ambos omninò excipient. Hoc enim mihi dat cogitandū tanta illius pietas & amor in Deū. Sic Paphnutius cū multū remisisset de sua animi egritudine, domū redit, & rebus suis benè ordinatis, reuertitur in monasteriū.

Inuisit Eu-
phrosynen
nescius.
Cū autem sic assiduè ventitaret in monasteriū, virtutis studiosiores requirens monachos, vt qui lubenter eorum frueretur consuetudine, (vide ineffabiles rationes prouidentia) audit ex fratribus monasterij, quòd sit apud eos quidam frater, qui non longo quidem tempore se exercuit, ad summam autem breuī peruenit virtutem: eiq; nomen Smaragdus, illustri quidem loco natus, & qui diuitijs abundabat, & pecunijs: his verò omnibus contemptis, vitam elegit monasticam: tantumq; profecit in virtute, vt nemo ferè sit ex omnibus alijs, qui possit cum eo contendere. Eum trahit auditio, vt veniat in eius conspectum. Per Agapium itaque conuenit illum virum virtute suspiciēdum. Illa autem cū patris faciem adspexisset, & cognouisset quidem, nō esset autem cognita: mutata enim erat propter nimiam asperitatem & inedia, & habebat nō aperta vultus lineamenta: vincitur à natura, & sensim fontes emittit lachrymarum. Pater autem eius existimabat hoc euenire ex compunctione, non valēs conijcere se esse lachrymarum occasionem, vt qui eam paterno sauciāset spectaculo. Deindē cū cessāset flere, nihil quidem fatetur eorum, quę pertinebant ad cognitionem.

gnitionem, veluti contendens vincere naturam, quæ iam eam vicerat, & effecerat vt ei orirentur lachrymæ. Tanta autem eum implet vtilitate, & ex morum moderati-
one, & ex doctrina sermonum, vt plenus admiratione accesserit ad senem, & dixerit
se multum ei debere, quod dignus sit habitus, qui talem virum videret & cõueniret.

Cùm triginta itaq; & octo annos talem vitã Euphrosyne egisset in monasterio, &
quænam esset, nulli fuisset omninò cognita, quando oportebat eam ex hac vita ex-
cedere, patrem, qui omninò diuina quadam pudentia tunc erat in monasterio pro-
posito vsum aliquem, accessit illa beata, & rogat, vt tres dies maneat in monasterio, di-
cens non inutilem eam moram sibi fore. Sed cui summæ erat curæ de charissima ali-
quid scire filia, pater lubens obediit. Cùm autem iam adesset tertius & vltimus, eum
prope se aduocat, & dicit: Quoniam Deus res meas, vt voluit, administrauit, & vt in
proposito ab initio suscepto vsque ad finem permanerem, mihi vires tribuit, volo te
hodiè liberare multis sollicitudinibus, & de filia tua, quod scio, dicere: quam sat scio te
stire, & eius ardere desiderio. Scias ergò, inquit, ô pater, me esse tuam filiam, vultum
ostendens quàm fieri potuit euidentissimè: vt latèrem autem, me in hunc trãsmutã-
se habitum, ex quo mihi omninò Dei benignitate euenit, vt licèt te viderim per to-
tam vitam, nullum tamen à te mihi allatum sit impedimentum in suscipiendo certa-
mine exercitationis: & tu nunc adsis, vt tuis manibus sepulturã meã mandentur re-
liquiã. Sic dixit, & Domino statim tradidit animam. Euphrosyne
se præbet ei
agnoscan-
dam.

Ille autem re inopinata stupefactus, non respirans, humi cecidit, tanquàm mortu-
us, adeò vt aqua eius faciem adsperserit Agapius, & cùm eum ad se reuocãssset, rogaret
quid factum sit, quod ei defecerit animus. Ille autem dixit se vidisse res adeò admirabi-
les, vt cuperet etiam mox vitam cum morte commutare. Deindè cùm surrexisset, &
circunfusus sanctis illis esset reliquijs, & eas irrigaret lachrymis, & commixtos gau-
dio stertus emitteret, & clamaret: Hei mihi, filia dulcissima, cur non te mihi diu antè
aperuisti? Cur non me vnã tecum assumpsisti socium in opere tui propositi? Heu me
miserum, quid mihi accidit? Quomodò fuit tanta mea ignorantia? Quomodò nesci-
ebam me in manibus habere, quod querebatur? Quid agam? Festũ ne celebrabo, hæc
videns quæ processit ex meis lumbis, an lugebo victus paternis visceribus? Sed non est
honestum eos lugere, qui postquàm hinc excesserint, vadunt ad vitam meliorem, eti-
am si natura domesticos amplectēs, me cogat hoc facere. Verumenimverò lugètem
me excipit gaudium, fontes reprimēs lachrymarum, & persuadet vt postulem quam-
primùm hinc excedere. Scio enim fore, vt eam videam, & ab ea videar, hoc conce-
dente Dei benignitate, & simul viam in secula cum ea, quæ à me quidem est genita,
ei autem vixit, & beatam illi tradidit animam. Moritur.

His verbis cùm totum acum intellexisset Agapius, id annunciat cum clamore &
admiratione Præfecto & fratribus. Illi autem contendebant alius alium præuenire,
obstupefacti noua & aliena auditione: & studebat vnusquisq; primus venerandas am-
plecti reliquiã. Cùm autem accessisset quidã ex fratribus altero oculo orbatas, ipse
quoq; amplexurus, lucem est assecutus ab ea, quæ diuina luce digna erat habita, & du-
os habuit illæsos oculos, certum esse cõs testimonium illius fidei & beatitudinis, quã
illa fuerat assecuta. Non ampliùs ergò sepulturã meminerant, qui aderãt: sed eius ob-
liti, glorificatione & admiratione diuisi erant cum lætitiã. Cùm autem vix tãdè re-
putãssent, etiam post sepulturã eundem esse thesaurum, illam deponit in monumen-
tis patrum, luce diuina in facie illustratã. Eius autè pater ne cogitauit quidem disce-
dere à monasterio. Cùm autem solùm tantum recessisset, quantum satis esset ad su-
as facultates diuidendas pauperibus & ecclesijs, & ijs qui alioquã piè viuunt, & non
habent ea quæ sunt necessãria, & vt etiam aliqua consecraret cõnobio, se deinceps
refert in numerum fratrum, & illic reliquum vitæ tempus transigit, in storea & cella
Euphrosynes recumbens, & id esse magnum ducens ad lætitiã. Eius morte
valde ille
perturbat-
ur.

Cùm ergò ipse quoq; decem annos transigisset in monasterio, & vitam peregisset
accuratam & perfectam, migravit ad Dominum, cùm iussisset suum corpus deponi
prope filiam, hoc etiam post mortem ducens esse satis solatij, furdo pulueri corporis
largiri propinquitatem eius, quod desiderat. Ad perpetuam memoriam, & gloriam
Dei, qui hæc sic dispensauit. Quæ decet omnis gloria, honor, & adoratio, nunc & in se-
cula seculorum, Amen. Monachus
lucis eius
ofcians sa-
crum cor-
pus, lumen
recipit.